

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **F. Š.**, zastoupeného advokátem JUDr. Lubomírem Müllerem, se sídlem Mansfeldova 792/3, Praha 9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2005 č. j. 5 Ca 73/2003 – 62,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2005 č. j. 5 Ca 73/2003 - 62, jímž bylo rozhodnuto, že návrh žalobce na opravu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2003 č. j. 5 Ca 73/2003 - 24 se zamítá.

Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že podáním ze dne 30. 11. 2004 žalobce navrhl, aby soud vydal opravné usnesení ke shora uvedenému rozsudku, neboť při jeho vypracovávání došlo ke zjevnému přehlédnutí skutečnosti, že žalobce byl od počátku řízení zastoupen advokátem. Žalobce proto navrhl, aby soud vydal opravné usnesení k rozsudku v tomto znění: „bod II. rozsudku zní: Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3800 Kč, a to na účet žalobcova právního zástupce“.

Městský soud v Praze uvedl, že v této věci byl dne 25. 7. 2003 vyhlášen vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu rozsudek sp. zn. 5 Ca 73/2005, kterým bylo rozhodnuto pod bodem I., že rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2002 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení. V bodě II. rozsudku bylo

rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Takto vyhlášeným rozsudkem je soud vázán (§ 49 odst. 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“).

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Domáhá-li se žalobce opravy rozsudku v bodě II. s tím, že při vypracovávání rozsudku došlo ke zjevnému přehlédnutí skutečnosti, že žalobce byl od počátku řízení zastupován advokátem, nelze tuto skutečnost označit za zjevnou nesprávnost podobného původu jako jsou chyby v psaní a počtech, které jsou každému zřejmé. Nelze proto postupovat podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. a rozsudek opravit tak, jak se žalobce domáhá.

Z obsahu soudního spisu rovněž vyplývá, že žalobce již podal kasační stížnost proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, a to proti bodu II. tohoto rozsudku, kterým bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Tato kasační stížnost byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003 č. j. 2 Ads 57/2003 - 48, a to s ohledem na ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná, směřuje-li jen proti výroku o nákladech řízení.

V kasační stížnosti žalobce uvedl, že v napadeném usnesení Městského soudu v Praze byla věc nesprávně právně posouzena a kasační stížnost je tedy podávána z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle názoru žalobce jde o chybu, která je ze spisu zcela zjevná a nikdo nikdy její existenci nepopíral. Její původ je v přehlédnutí, obdobně jako je tomu například u chyb v psaní a počtech. Jestliže se chyba projevila ve vyhlášeném rozsudku, je soud rozsudkem vázán, avšak pouze do okamžiku, kdy je vyhlášený vadný rozsudek opraven opravným usnesením. Zmíněnou zjevnou vadu v rozsudku nebylo možno napravit kasační stížností z důvodů uvedených v ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. a proto má žalobce za to, že vadu, o jejíž existenci není žádných pochyb, je možno odstranit cestou opravného usnesení.

Pravidla spravedlivého procesu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod totiž vyžadují, aby zjevné vady v soudních rozhodnutích byly odstraněny. Odstraňování těchto vad by soud neměl klást překážky, a to zejména když zjevnou vadu zapříčinilo přehlédnutí soudu.

Žalobce navrhl, aby napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

V projednávané věci jde o posouzení právní otázky, zda pod pojem „jiné zjevné nesprávnosti“ lze podřadit i případ, kdy soud ve výroku o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, jak je shora uvedeno, a zda tedy výrok rozsudku v části týkající se náhrady nákladů řízení

lze změnit opravným usnesením a to zejména za situace, kdy je zastoupení žalobce advokátem v záhlaví rozsudku řádně označeno.

Podle ust. § 164 o. s. ř. předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

Pro výklad pojmu „jiné zjevné nesprávnosti“ v s. ř. s. se lze proto obrátit i k judikatuře vztahující se k občanskému soudnímu řízení.

Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu, které bylo uveřejněno pod R 37/1969, opravit rozsudek podle § 164 o. s. ř. je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech a dále o takové chyby, které jsou jako zřejmé nesprávnosti podobného původu jako chyby v psaní a počtech, tj. k nimž došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhlášení nebo vyhotovení rozsudku, a které jsou každému zřejmé; zřejmost takové nesprávnosti vyplývá zejména z porovnání výroku rozsudku s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.

Ve světle tohoto judikátu, který je použitelný i v soudním řízení správním, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybné, že jinou zřejmou nesprávností není rozhodnutí soudu o náhradě nákladů řízení obsažené ve výroku rozsudku. Proto nelze tento výrok opravit (tj. změnit jej tak, že místo rozhodnutí o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, vydat rozhodnutí, že žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení) opravným usnesením podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. Takovým postupem by byla též nepřipustně prolomena zásada vázanosti soudu rozsudkem, který vyhlásil (§ 49 odst. 9 s. ř. s.).

Městský soud v Praze ve věci rozhodl v souladu se zákonem, kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, nelze právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

